

Minu armas naine

SAMANTHA DOWNING

Inglise keelest tõlkinud
Nele Mikk

Samantha Downing
My Lovely Wife
Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC
New York 2019

Toimetanud Siiri Soidro
Kujundanud OÜ Rein R

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2019 by Samantha Downing
Tõlge eesti keelde © Nele Mikk ja Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-606-0

Trükitud AS Pakett trükikojas

Minu armas naine

Üks

Ta jälgib mind. Naise sinisilmade klaasistunud pilk vilksab kord klaasile, kord tagasi minule. Silmitsen oma jooki ning tunnen samal ajal endal ta pilku ja mõtisklen, kas olen samavõrd huvitatud kui tema. Heidan talle pilgu ja naeratan, et oma huvi kinnitada. Tema naeratab vastu. Suurem osa ta huulepulgast on juba kadunud ja jätnud klaasiservale punaka jälje. Lähen naise juurde ja istun kõrvaltoolile.

Ta heidab juuksed seljale. Neis pole värvi ega pikkuse poolest midagi tähelepanuväärset. Huuled liiguvad, vormivad „Tere“ ja ta silmad hakkavad korraga särama. Need oleksid justkui seestpoolt valgustatud.

Füüsilises mõttes mõjun talle sama ligitõmbavalt kui enamikule selles baaris viibivaist naistest. Ma olen 39-aastane, suurepärasest vormis, tihedate juustega, sügavate põselohukestega ja ülikonnaga, mis istub valatult. See ongi põhjus, miks ta mind vaatas, miks ta naeratas, miks tal on hea meel, et ma tema kõrvale maandusin. Minusugust meest oli ta otsima tulnud.

Libistan telefoni mööda baariletti tema poole. Ekraanil seisab sõnum.

Tere! Minu nimi on Tobias.

Samantha Downing

Ta loeb ja kortsutab kulmu, tõstab pilgu vaheldumisi mulle ja langetab selle taas ekraanile. Kirjutan veel ühe sõnumi:

Ma olen kurt.

Ta kulmud kerkivad juuksepiirini, käsi tõuseb suule ja põsed löövad õhetama. Piinlikkus näeb igal näol samasugune välja.

Ta vangutab minu poole pead. Kahju, nii kahju. Ta ei teadnud.

Muidugi mitte. Kuidas oleksidki pidanud teadma?

Ta naeratab. See pole üdini aval naeratus.

Ma ei vasta enam ta kujutelmale – ma pole see mees, keda ta lootis kohata, ja nüüd ei tea ta enam, kuidas käituda.

Ta võtab telefoni kätte ja toksib vastuse:

Mina olen Petra.

Rõõm tutvuda, Petra.

Kas sa oled venelane?

Mu vanemad olid jah.

Noogutan ja naeratan. Tema noogutab ja naeratab vastu. Näen, kuidas ta aju ragisevad.

Ta eelistaks minu seltskonnast lahkuda. Ta tahaks minna ja leida mehe, kes kuuleks ta naeru ega peaks sõnu kirja panema.

Samas sunnib südametunnistus teda sallivusele. Petra ei taha olla pealiskaudne naine, kes tõrjub mehe vaid tema kurtuse tõttu eemale. Ta ei taha mind samamoodi ära põlata, nagu on teinud nii paljud teised.

Või nii ta eeldab.

Ta siseheitlus rullub mu silme ees lahti nagu kolmevaatuseline näidend ja selle lõpp on teada, vähemalt enamasti küll.

Ta jääb paigale.

Petra esimene küsimus puudutab mu kuulmist või selle puudumist. Jah, ma olen sünnist saati kurt. Ei, ma pole kunagi midagi kuulnud – ei naeru ega häält ega kutsika klähvimist ega pea kohal lendavat lennukit.

Petra teeb kurva näo. Ta ei taipa, et see on alandav, ja ma ei hakka seda ka mainima, sest ta vähemalt püüab. Sest ta jäi paigale.

Ta küsib, kas ma oskan huultelt lugeda. Noogutan. Ta hakkab rääkima:

„Kui ma kaksteist olin, murdsin kahest kohast jala ära. Kogemata.“ Kõneldes maigutab ta ülimalt liialdatul ja grotesksel moel suud. „Igatahes pidin ma kandma kipsi, mis ulatus pahklust kintsuni välja.“ Ta peatub ja tõmbab sõrmega mööda kintsu, juhuks, kui mul peaks mõistmisega raskusi olema. Ei ole, aga hindan tema pingutusi. Ja kintsu.

Naine jätkab: „Ma ei saanud kuus nädalat üldse kõndida. Koolis istusin ratastoolis, sest kips oli karkude jaoks liiga raske.“

Naeratan ja kujutlen hägusalt väikest suure kipsiga Petrat. Kujutlen hägusalt, kuhu see nutulaul välja jõuab.

„Ma ei taha öelda, nagu teaksin midagi elust ratastoolis või pöördumatust puudest. Mulle on lihtsalt alati tundunud, nagu ... noh, nagu ma oleksin pisut tunda saanud, mis tunne see on. Mõistad?“

Noogutan.

Ta naeratab kergendunult ja muretseb, ega ta lugu mind ei solvanud. Trükin:

Sa oled väga osavõtlik.

Samantha Downing

Ta kehitab õlgu. Särab komplimendi peale. Tellime veel ühed joogid.

Räägin talle loo, millel pole kurtusega mingit pistmist. Jutustan oma lapsepõlve lemmikloomast, Shermani-nimelisest konnast. Tege- mist oli härgkonnaga, kes tavatses kõssitada tiigi suurimal kivil ja kõik kärbsed endale krabada. Ma ei üritanud teda kordagi kinni püüda, vaid ainult jälgisin teda. Mõnikord jälgis tema mind ka. Meile meeldis koos istuda ja ma hakkasin teda oma lemmikloomaks pidama.

„Mis tast sai?“ küsib Petra. Kehitan õlgu.

Ükspäev oli kivi tühi. Rohkem ma teda ei näinud.

Petra ütleb, et kurb kuulda. Vastan, et pole midagi. Kurb oleks see, kui ma oleksin ta surnukeha leidnud ja oleks pidanud selle maha matma. Seda mul teha ei tulnud. Kujutasin lihtsalt ette, et ta kolis suuremasse tiiki, kus oli rohkem kärbsed.

See mõte meeldib naisele ja nii ta ka ütleb.

Ma ei räägi Shermani kohta just kõike. Näiteks oli tal pikk keel, mis välkkiirelt ringi nilpsas, nii et seda polnud peaaegu nähagi, aga ma tahtsin selle kinni nabida. Tavatsesin tiigi ääres istuda ja arutleda, kui paha oli minust sedasi mõelda. Kui kohutav oleks üritada konnakeel pihku haarata? Kas tal oleks valus? Kui ta ära sureks, kas see oleks siis mõrv? Ma ei üritanud ta keelt haarata ja arvatavasti poleks see mul ka õnnestunud, aga ma kaalusin seda. Ja see tekitas minus tunde, et ma pole Shermanile hea sõber. Petra räägib oma kassist Lionelist, kes sai nime tema lapsepõlvekassi – samuti Lioneli – järgi. Ütlen, et see on naljakas, aga pole kindel, kas ikka on. Ta näitab mulle pilte. Lionel on mustvalge kass, kelle nägu on pooleldi valge ja must. Nunnu ole- miseks on ta liiga karmi ilmega.

Petra jutt kandub tööle. Ta kujundab toodete ja firmade brände ja ütleb, et see on ühtaegu lihtsaim ja raskeim asi üldse. Alguses on raske,

sest kellelegi ei jää midagi meelde, aga kui rahvas hakkab juba kaubamärki ära tundma, läheb asi kergemaks.

„Ühel hetkel pole isegi vahet, mida me müüme. Bränd saab tähtsamaks kui toode ise.“ Ta osutab mu telefonile ja küsib, kas ma ostsin selle nime või telefoni omaduste pärast.

Mõlemat?

Ta naeratab. „Näed. Sa ei tea ise ka täpselt.“

Ega vist.

„Kellena sa töötad?“

Raamatupidajana.

Ta noogutab. See on maailma kõige igavam amet, aga samas kindel, stabiilne ja kurdi mehe jaoks lihtne. Numbrid häälega ei räägi.

Baarimees tuleb meie juurde. Ta on puhas ja hoolitsetud, kolledžiealine. Petra võtab tellimise enda hooleks, sest ma olen ju kurt. Naised arvavad alati, et minu eest peab hoolitsema. Neile meeldib minu eest asju ära teha, sest nad peavad mind abituks.

Petra hangib meile uued dringid ja kausi suupisteid ning naeratab endaga rahulolevalt. See ajab mind naerma. Naeran vaid sisimas, aga ikkagi.

Ta kummardab lähemale, paneb käe mu käsivarrele ja jätabki selle sinna. Ta on unustanud, et ma pole ta ideaalmees ja nüüd on edasine juba etteaimatav. Varsti läheme tema poole. Otsus on lihtsam kui peaks olema, kuigi mitte sellepärast, et ma peaksin teda iseäranis ligitõmbavaks. Asi on otsustusvõimes. Ta laseb mul otsustada ja hetkel olen ma mees, kes ütleb „jah“.

Samantha Downing

Petra elab kesklinnas baari lähedal, suurte reklaamplakatite keskel. Ta kodu polegi nii korras kui ma eeldasin. Kõikjal vedeleb kila-kola: pabereid, riideid ja nõusid. See viib mu mõttele, et tal kaovad kindlasti sageli võtmed ära.

„Lionel on ka siin kusagil. Peidus vist.“

Mina seda sünget kassi otsima ei hakka.

Petra lendleb ringi: kukutab koti ühte kohta ja viskab kingad teise. Välja ilmub kaks punase veiniga pokaali ja Petra juhatab mind magamistuppa. Ta pöördub minu poole ja naeratab. Korraga näib ta atraktiivne, isegi ta ilmetud juuksed sätendavad. See on alkoholist, muidugi, aga ka tema õnnelikkusest. Tunnen, et ta pole juba pikka aega nii õnnelik olnud, aga ma ei tea, miks. Petra on piisavalt atraktiivne.

Ta surub end minu vastu, keha soe ja hingeõhk veinist läppunud. Ta võtab mul pokaali käest ja paneb selle ära.

Ma saan selle alles tükk aega hiljem tühjaks juua, kui viibime kottpipmedas toas, mida valgustab vaid mu telefoniekraan. Trükime vastastikku, visates nalja eneste ja selle üle, et me teineteist ei tunne.

Küsin:

Lemmikvärv?

Laimiroheline.

Jäätis?

Nätsujäätis.

Nätsu? Tead seda sinist?

Jah.

Kes seda üldse nii nimetab?

Mis sinu lemmik on?

Prantsuse vanilli. Pitsakate?

Sink.

Aitab küll.

Aitab või? Oota, kas me räägime ikka pitsast?

Me ei räägi pitsast.

Hiljem suigub ta esimesena unne. Mõtlen, kas peaksin ära minema või sinna jääma, aga otsustamine võtab nii kaua aega, et jään magama.

Kui ärkan, on alles pime. Lipsan voodist välja, ilma et Petrat ärataksin. Ta magab kõhuli, üks jalg läebakil ja juuksed padjale pillutatud. Ma ei suuda otsustada, kas ta mulle üldse meeldib, seega ei otsusta ma midagi. Pole vaja.

Öökapiil lebavad ta kõrvarõngad. Need on värvitud klaasist – siniste varjundite virvarr – ja meenutavad Petra silmi. Kui olen riides, poetan kõrvarõngad taskusse. Võtan need meenutuseks, et ma enam nii ei teeks. Usun peaaegu, et see toimib.

Astun välisukse poole tagasi vaatamata.

„Kas sa oled päriselt kurt?“ hüüab ta mu seljale.

Ma kuulen seda, sest ma pole kurt. Ja astun edasi.

Teesklen, et ei kuulnud midagi, lähen uksest välja ja panen selle tagantkäät kinni. Kõnnin, kuni olen majast välja jõudnud, kvartali jagu eemal ja ümber nurga pööranud. Alles siis seisatan ja imestan, kuidas ta aru sai. Ilmselt tegin vea.